

BRIDZSPARTI

PICASSO

KECSKE

ÚJ VERSEK

Andrássy Lajos:

AZ ÁLOM IS ÉLTET

A csillag nem tűnik le úgy hajnali égről, oly észrevétlenül, mint búcsúnk perce tűnt. Maradtál velem oly levetéltlen mégis, mint bőrom. Ugyan végül egyszer mers-e magaddá tenni véletlenül is oly akartan, ahogy ott történt? Bús, málo avarban jártam — s találtam elhullt ékkövet!?

(— a perc, míg élek immár így követ...)
S ha szégyelnéd, ám húzd fel szűzi tógád, csak lelkeket még egyszer így öleld át...

Érckövi Zoltán:

MUNKÁSSZÁLLÁSON

Vége a napnak, és az ágy alá kerül a csákány, az ásó, a lapát.
Gallytördelés, majd krumplihámozás, Bő lével paprikáskrumpli készül, vagy öreglebbencs öreg lepattogzott lábosokban.
A téstát távoli asszonyok készítették. Áldottak legyenek hazai ízek!
Egy bajjal ebéd s vacsora gondját vetjük el. Ujána — vérmérséklet szerint — lassú vagy gyors mosogatások, majd ulti, sakk, pipázás.
Fiatalok hangos kacagása, idősebbek csöndes beszélgetése.
A tervek a legcsöndesebbek. Az örök tervek: hogyha... majd nem hetenként járunk haza. Vágyakozás. Gyerekek fényképe jár körül nehéz kezekben; végül — mindannyian egyedül — a szalmaszék gödrébe fekszünk, az izmok lassan ellazulnak, és súlyos álmok jönnek szemünkre a hagymaillatú éjszakában.

Petri Ferenc:

FÜSTGLÓRIA

és megfelekedtetél
és nem tudod már
mert ki nem felekedezik meg?
mert kinek a feje káptalan?

átutazóban
idegen kocsmákban
mindennap másik asztaloknál
átutazóban
az ifjúságodon
az életeden

és megfelekedtetél
és nem tudod már

elmállott
széthullt
összeroncsolódott

arca a poharad alján
s tinczók isznak a poharadba

abba a házba nem lehet bemenni
az a szoba üres
az az ablak vakablak

A helyszín: vidéki szálloda, közel a fővároshoz. Kilenecóra, a vendégek lassan szállingóznak lefelé a lépcsőn a reggelihez. Barczelonay Attila, nős, budapesti lakos, kéz a kézben egy ifjú hölgygel ugyanezt teszi, s a lépcsőház kanyarulatában szembetalálkozik főnökével, és annak feleségével. Nem lehet kitérni. Mi sem természetesebb, mint hogy a főnök ezen szavakkal fordul hozzájuk:

— Nohát, micsoda meglepetés! Mikor érkeztek?
— Ho-og-gy mi? Izé... tegnap...
— Hát ez igazán kitűnő...
Őszintén szólva, Barczelonay kartárs, már nagyon régen szerettem volna megismerni a kedves feleségét... Sejtettem, hogy jó ízlése van...
Most már a főnökne asszony is beleavatkozik a beszélgetésbe:
— Mondd, kedvesem, tudtok bridzselni?... Mert ha férjescskédnek nincs ellene kifogása, boldogok lennénk, ha este a szobánkban, vagy a ti szobátokban...
Persze a „férjecske” nem vallhatja be, hogy nekik nincs közös szobájuk.
A bridzsparti jól sikerül. A főnök és felesége el van ragadtatva Barczelonaytól és annak feleségétől, illetve a hölgytől, akit annak tartanak. Igen, meg is kell ígéreniök, hogy ez a véletlen hozta kapcsolat nem szakad meg, odahaza Pesten okvetlenül ellátogatnak a főnökékhez.
Barczelonay azt reméli, hogy a fogadkozás feledésbe merül. De nem így történt. Alig két hét múlva a főnök a folyosón megszólítja beosztottját:
— Szombat estére okvetlenül várunk benneteket...
Mit lehet tenni? Barczelonay szombat este beállít a feleségdublőzzel. A visszahívás veszélyét Barczelonay ügyesen elhárítja rossz lakásviszonyaira hivatkozva; inkább úgy egyeznek meg, hogy legközelebb egy vendéglőben látják vacsorán a főnökéket. Ez is megtörténik, ámde Barczelonay legnagyobb kétségbeesésére a főnökne addigra már annyira megkedveli a „házaspárt”, hogy ragaszkodik a rendszeres találkozáshoz.
Nem kis fejtörést okoz barátunknak, hogy igazi feleségét (akit eleddig mindenüvé

magával vitt), csak és kizárólag e napokon felcserélje az állefeleséggel, s nejt ugyanazeken az estéken viszatartsa a társadalmi élet-től.
Közben jó sok idő telik el, egy esztendő, vagy talán annál is több. Barczelonay már régen szakított ezzel az ügy-gyel, sőt az ifjú hölgy már férjhez is ment azóta, de két-három havonta Attila felhívja: „Segíts rajtam, könyörgöm! Az ördög vigye el, már megint meg vagyunk hívva...” S a hölgy merő irgalmasságból kimenőt kér férjétől.
Nem is lenne semmi baj, ha történetesen Barczelonay egy szép őszi vikendet megint nem egy vidéki szállodában töltene. De most már az igazi, hiteles feleségével. Megint reggelizni indul, megint kéz a kézben, s ismét szembetalálkozik a lépcsőhajlatban főnökével és annak feleségével. Nem lehet kitérni. Attila zavartan rebegi:
— Engedjék meg... a... fe-fe-lesegem...
A főnökék egymásra néznek, hűvösen biccentenek és továbbállnak.
A főnök: „Azt hiszi, hogy hülyék vagyunk...”
A felesége: „Micsoda alak! Ezzel az öreg nővel csalja a csinos kis feleségét...”

N. S.

Füsky László:

EGY PILLANTÁS MAGAMRA

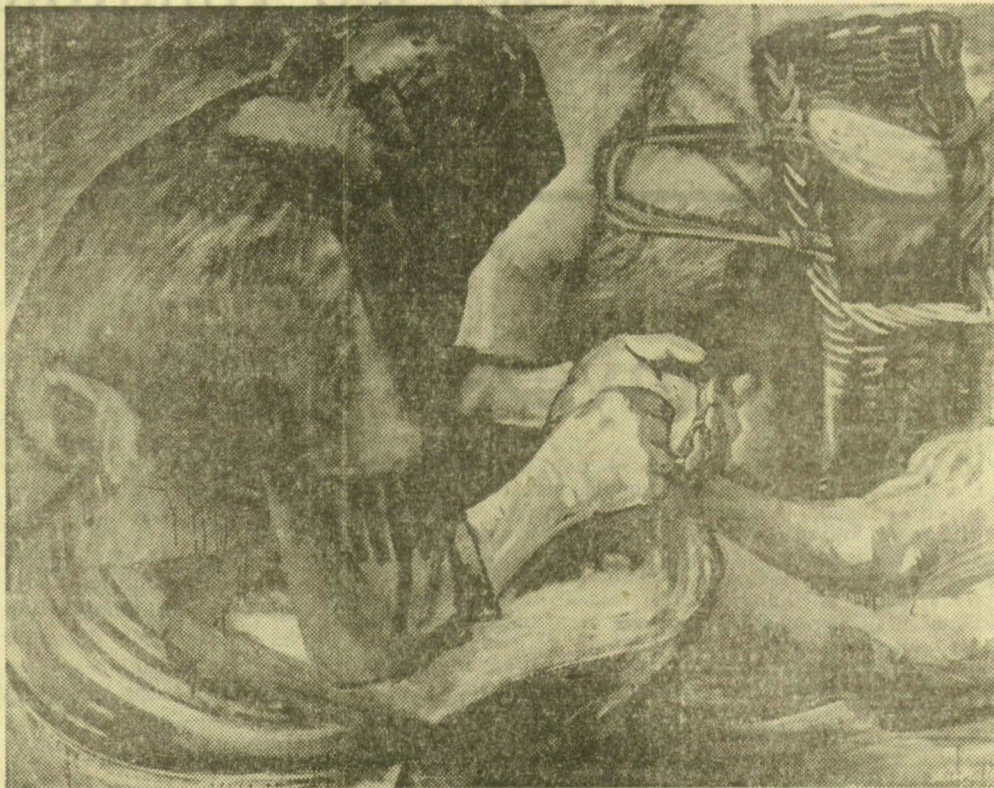
Mit vártam is, a költők minden dolga
Lett számvetésem, gondom és bajom;
Beteljesültek s mar vehetem sorba
A jót s a rosszat, jut rá alkalom.

Beteljesült a koplalás, a fázás,
A büszkeség, a fényittas magány,
Beteljesült a néma hidegrázás,
Majd térdrehullás álmok szózatán.

Beteljesült, mely nyugöz minden átok
S a villanó él-zsarnok s nép felett.
A halhatatlant sóvárög zsarántnok
S már új öröm, hogy kaptam életet.

Beteljesült a vég s hogy nincsen vége,
A tér s idővel sújtó képtelen,
Mely szíven ütve borzalom tökélye
S ha zord s ha rút is mégis egy velem.

Beteljesült itt minden ember-módra,
Beteljesültem tűz s jéggel magam,
Csak egy nem volt s majd ezt mondom
[halódva —
Hazug szavam; az út bár úttalan.

SZURCSIK JÁNOS

PÉNZÉT SZÁMOLÓ

Ormos Gerő:

BRUNNER-TÓL — BRUNNERIG

Erik Brunner több mint hat évig készülődött erre a kirándulásra. Ez idő alatt ő már senkivel se levelezett, rokonok, ismerősök nem érdekelték, hamburgi lakásában sohase fogadott vendéget, megújtatta szobáiban az ódon bútortartot, az avas, gyapjúszagú szőnyegeteket, a poros képeket, a komor kárpitozású falakat; általában mindent megunt, amiért idehaza valamikor lelkesedni tudott, a kocsiját két-évenként cserélte, holott csak nagyon ritkán ült bele és céltalanul csavargott a széles utakon, ötletszerűen állt meg valahol enni, s mindenütt irgalmatlan nagy csalódással állapította meg, hogy idegenek, undorító az emberek, senkinek nincs egy jó szava hozzá, senkit sem érdekel, hogy Erik Brunner hatvankét éves mérnök beállított közéjük, senki se próbálja emberközelségbe szorítani magához.

Hat év alatt kétszer határozta el komolyan, hogy hazajön. Az első alkalommal azért maradt el, mert sűrű munkája akadt egy építkezésnél, a másik, mert be kellett feküdnie a kórházba, gyomorműtétet hajtottak végre rajta. De most végleg határozott. Az útlevelét július első hetében kapta meg, örült, mint gyermekkorában az iskolai bizonyítványnak, hazasiétt, előszedte bőröndjeit, s amint felnyitotta a dolgozószobájában, valami egészen különös izgalom fogta el: mit vigyek magammal, mire lesz szükségem? Három hétre megyek, szállodában lakom, csak néhány ruhadarab kell, minden ittmarad, ahogyan most van. Három hétig zavartalanul perccgatheti a szűz az intarziás bútortokat, a pókok áthálózhatják a szobákat, senki se bolygatja őket, a kulcsot nem hagyom itt Hilda Miller-nél, semmi szükség arra, hogy távozásom után bejöjjen és keresse Erik Brunner-t az íróasztalnál, vagy a recsegő heverőn és fintorgassa az orrát, hogy megint vastag dohányfüst áll a levegőben.
Csomagolt Erik Brunner, letérdelt a rózsaszín árnyalatú szmirnára, igyekezett szép rendben elrakni az ingeit, arra gondolt, hogy vajon felforgatják-e holmiját a vámnál. Ha megkérdezik, mit viszek — mosolygott magában —, azt mondom: semmi mást, csak Erik Brunner-t. És hová utazik? Brunner Erikhez — mondom majd nekik, és ez így nagyon érdekes, na-

gyon izgalmas lesz, kevesen tudják így megfogalmazni, miért mennek haza a kényelmes lakásukból egy faluba, ahol mondjuk Brunner Erik egy földes szobában gyerekeskedett, ahol mezítláb futkosott ilyen nyári napokon és a szőlőben megmászta a fákat.

Órult Erik Brunner, hogy ezt a belső vívódást ilyen szépen fölmérte magában és a csomagolás után lement ebédelni, megnézte a kocsi, s délután négy órára készítette elő az indulást. Érdekes, gondolta, amikor már csak a könnyű felöltőjét kellett levinnie a lakásból, milyen szorongás fogott el most: milyen halott lesz ez a lakás három hétig... Leeresztette a redőnyöket, háromszor végigjárta a szobákat, beszorította a vízcsapokat, leszedte szekrényeiről a kulcsokat, csörömpölő csomót gyűjtött össze a zsebében, elhatározta, hogy ezeket majd elhelyezi valahol a kocsi-ban, ne juttassák észébe a lakást, a szekrényeket, a ruháit, könyveit, tervrajzait, semmit se juttassanak az észébe, mert ő most mindeztől itthagya Erik Brunner-t, beül a kocsi-ba, nekivág az útnak és meg sem áll addig, amíg meg nem találja Brunner Eriket.

Az út izgalmai persze minden töprengést kivertek a fejéből. Figyelnie kellett, előrenézett, ahol roppant messzeségen egy cingár, vörös hajú kölyök rémlett fel előtte, s minél jobban falta a kilométereket, annál jobban megsűrűsödött a hamburgi köd